Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

MISSIONSFÖRBUNDET

ORGAN FÖR
SVENSKA MISSIONSFÖRBUNDET
Utkommer varje torsdag.

9 Jan. 1919. | Redaktion: Joh. Hellström. Martin Westling. | N:r 2 Årg. 37.

JESU KRISTI HÄRLIGHET.

Joh. 2: 1—11.*

Det var vid ett bröllop, som vår Frälsare utförde sitt första under. Detta giver en god och uppbygglig mening och kan på ett sinnebildligt sätt uttrycka själva innebörden av Jesu ankomst till jorden.

Äktenskapet utgör den innerligaste förening, som kan förekomma bland människor, och med sin ankomst i köttet trädde vår Frälsare i verklig och full gemenskap med människosläktet. Också framgår av evangelium, att Jesus företrädesvis kallade sig själv Människosonen. Han är det ädla vinträd, i vilket alla, som tro på honom, äro grenar. Han är huvudet för kroppen, som är församlingen. Denna kallas här hans brud och i fulländningen Lammets hustru. Då Jesus vid början av sin offentliga verksamhet förrättar sitt första under vid ett bröllop, däri han som gäst deltager, gives oss därmed en skön erinran om, att vår Frälsare kommer till världen för att träda i gemenskap med oss och bliva vår like. Detta är den stora trösten för den enfaldiga tron, att den höge och härlige Mästaren i allt blir bröderna lik, på det att han skulle vara barmhärtig och en trogen överstepräst i Guds tjänst för att försona folkets synder (Ebr. 2: 14). Då Jesus kommer, må därför alla hans fromma smycka sig som till bröllop. Hans ankomst innebär förening och gemenskap mellan Gud och människa, mellan himmel och jord.

Att Jesus vid början av sin offentliga verksamhet deltager i en bröllopshögtid erinrar därjämte om, att han kommer med glädje till världen. En sann och levande kristendom är glad som dagen. Såsom vid bröllop varder det stor glädje för den själ, som mottager honom. Och den glädjen upprinner synnerligen ur det vissa medvetandet, att själen ser sig stå i brudegemenskap med sin himmelske brudgum.

Vid undret i Kana uppenbarade Jesus sin härlighet, och hans ankomst i köttet och alla hans ord och gärningar utgöra en enda fortlöpande uppenbarelse av samma hans härlighet. Denna härlighetens uppenbarelse framträdde vid bröllopet i Kana synnerligen i vattnets förvandling till vin. Denna förvandling, som innebar en förädlande inverkan på det i krukorna förvarade vattnet, kan sinnebildligt framställa den mänsklighetens och hela skapelsens förvandling och förnyelse, som Jesus är kommen att åvägabringa. Under det att synden förvandlar allt mot försämring och fördärv, förvandlar vår Frälsare allestädes till förbättring och frälsning. Guds nådesflod är i ständigt stigande. Av öknen gör han en vattenrik sjö och av torr mark bildar han källsprång. I frälsningen är Jesu Kristi härlighet synnerligen uppenbarad. Därtill må alla Herrens heliga lugna sin själ vid den stora trösten, att Jesus redan i denna tid förvandlar deras bedrövelses vatten till glädjens vin. För dem, som älska Gud, skall allt samverka till det bästa (Rom. 8: 28). Det är kristendomens stora gärning och triumf att av just de bittraste erfarenheter i livet framställa den största vinningen och glädjen. Det är stort att i allmänhet se Guds härlighet uppenbarad i skapelsen och ännu större att se den uppenbarad i frälsningen. Störst är det dock att se Guds härlighet uppenbarad och tillämpad i sitt eget liv och synnerligen i dess sorger och bittra erfarenheter.

Vad som här vederfares den troende själen av sådan förvandling är dock endast som begynnelsen till och löftet om den stora förvandlingen, som skall givas vid Kristi tillkommelse i härlighet. Då är allt det gamla förgånget och allt, ja allt har blivit nytt.

* Evangelium söndagen den 19 januari 1919.

Men på samma gång som Jesus uppenbarar sin härlighet genom vattnets förvandling till vin, framträder denna härlighet även däri, att han lösgör sig från allt, som kan vara honom till hinder som världens Frälsare. »Kvinna, vad har jag med dig att göra?» sade Jesus till sin moder, då hon till honom anmärkte, att vin fattades. I sin frälsaregärning ställer han sig fullkomligt oberoende jämväl av sin egen moder. Såsom Frälsare tillhör han mänskligheten, och ingen särskild familj och ingen särskild nation har här företrädesrätt. Och såsom han sålunda giver sig åt *alla* människor, så skall hans frälsning omfatta och genomtränga *allt* hos alla dessa människor. Denna över allt och alla upphöjda ställning för att kunna komma till alla och allt är Jesu Kristi stora ära och härlighet.

Kristus uppenbarar sin härlighet på det att vi måtte tro på honom och icke i något annat syfte. Ty det är genom tron på honom och icke genom något annat, som vi skåda och få del av hans härlighet. Gud har, såsom någon sagt, dolt sig så mycket, att den, som icke vill se honom, icke heller kan se honom men uppenbarat sig så och på det sätt, att var och en, som annars vill se honom, också kan se honom. Detta seende sker allena genom tron.

Så triumferar tron över allt annat. Ty där allting annat måste stanna, går tron fram och skådar, vad intet öga sett och vad intet öra hört och vad i ingen människas hjärta har uppstigit (1 Kor. 2: 9).

Tron skådar Jesu Kristi härlighet.

J. H.

FÖRSONINGSFRED.

Inom alla kristna kretsar förefinnes en lika hjärtlig som stark åstundan, att den världsfred, vars förhandlingar nu pågå, måtte avslutas i försoningens och den ömsesidiga förlåtelsens tecken. Besluten vid fredsförhandlingarnas rådsbord skola sålunda enligt denna åstundan giva rätt åt alla och orätt åt ingen. Detta innebär en folkens förbrödning efter rättens och kärlekens principer och är för Jesu efterföljare den enda värdiga ståndpunkten i den stora och utomordentliga fråga, omkring vilken allt tänkande i världen för närvarande samlar sig.

Men det gäller då att se sig om efter den fasta grundval, på vilken en så beskaffad fred kan uppbyggas. För alla kristna står det därvid såsom alldeles avgjort, att fredsförhandlingarna ytterst hava att gå tillbaka till Gud — medvetet eller omedvetet. Ty varje rättens och kärlekens förhållande enskilda individer eller folken emellan grundar sig på den sanning och nåd, som äro av Gud. Och ett rätt förhållande till Gud är grunden för varje annat rätt förhållande. Den upphöjda sedelära, som de heliga skrifterna i sin helhet framställa och som synnerligen utformats i bergspredikans utomordentliga satser, måste vid freden och världsomdaningen få sin tillämpning, om annars rätt och sanning skola diktera besluten. Också är det av intresse att iakttaga, huru man nu från skilda håll med all den makt, varav man är i besittning, yrkar på den kristna sedelärans tillämpning även på samhälleliga och mellanfolkliga förhållanden. Den försoningens och kärlekens lära, som den enskilde har att följa i sitt förhållande till den ensklide, önskar man nu skall göras normerande även för nationernas och folkens mellanhavanden. Det är oss en glädje att konstatera detta omslag i det allmänna tänkandet.

Mitt uppe i allt det kaos, som världens länder och riken för närvarande förete, kan sålunda den vakne iakttagaren av det helas förlopp icke undgå att lägga märke till mänskligheten trevande fram emot det allmänna broderskapet. Detta förhållande uppkallar den kristna menigheten att i all sin enskilda och offentliga gärning med all den kraft och klarhet, som den kan vara mäktig, framhålla, hurusom detta broderskap har sin enda säkra grund i kärleken till Gud och barnaskap till honom. Broderskap är en omöjlighet utan barnaskap. Kärleken till nästan har sin rot och förutsättning i kärleken till Gud. I kärleken till nästan grundar sig broderskapet och i kärleken till Gud grundar sig barnaskapet.

Där man därför vill uppbygga den nya världen efter försoningens och rättens linjer och det allmänna broderskapets idé men med förkastande av kärleken till Gud och barnaförhållandet till honom, är man sysselsatt med uppbyggandet av ett stort och vackert hus, till vilket ingen grundval är lagd. Man kan med lika stor framgång taga sig före att bygga slott i luften som att uppbygga det efterlängtade världsbrödraskapet utan på grundvalen

av det så ofta bortglömda barnaskapet. Fåfängt arbetas på den nya jordens uppbyggande där man icke vill låta himmelen välva sig över denna jord. Jorden kan ej existera utan himmelen. Den, som förkastar himmelen, förkastar också jorden. Vid den nya världens uppbyggande skall himmelen flyttas ned till jorden eller, om man så vill uttrycka det, jorden uppflyttas till himmelen. Sker icke detta, kan man vänta vad som helst annat av den pågående världsomdaningen men icke ett rättfärdighetens och kärlekens tillstånd.

Den tid är inne, då alla Jesu bekännare i synnerligaste mening skola vara *jordens* salt och *världens* ljus. De skola vara den himmelrikets surdeg, som genomsyrar världens alla mjölskäppor med den rätt och sanning, vars pelare och grundfäste den kristna församlingen är. De kristna av alla nationer kallas i denna tid till den ihärdiga bönens och det trägna arbetets betydelsefulla gärning för det alla och allt omfattande syftet, att Jesus Kristus och hans försoningsord måtte få plats och bliva det avgörande och förlösande momentet vid fredsförhandlingarnas rådsbord. Låtom oss alltså ivrigt bedja därom! Och låtom oss icke mindre ivrigt arbeta därför! Gud kallar sin menighet till detta verk.

J. H.

SJÄLAVINNARE.

En själavinnare bör varje kristen vara, men i all synnerhet böra pastorer, missionärer, söndagsskollärare och för övrigt alla, som mera direkt ägna sig åt någon gren av missionsarbetet ha det klart för sig, att deras mål är att vinna själar för Kristus. Detta mål får aldrig släppas ur sikte. En kristens alla ord och handlingar måste inriktas så, att de befrämja detta mål. En fiskare till exempel bygger båtar, binder sina garn och ordnar sina backor och tinor långa tider. Han kanske icke är ute i egentligt fiske på veckotal, men han och hela hans omgivning vet, att allt hans arbete syftar åt ett och samma mål: att fånga fisk. Det var därför helt naturligt, att Jesus tog bilden från fisket, när han talade om själavinnarens arbete. Han sade, som vi veta, till Petrus: »Hädanefter skall du fånga människor», och syftade då på Petri livsgärning som själavinnare. Våra predikningar och böner, vår undervisning — allt skall sålunda ha ett enda syfte, nämligen att vinna någon själ för Kristus.

En verklig själavinnare måste ha tre egenskaper: *Kärlek, förstånd* och ett *självförsakande sinne.* Utan dessa egenskaper blir det icke något själavinnarearbete, utan endast fromma önskningar, och jag tvekar icke att säga, att hos en stor del kristna stannar det med blott en önskan. Något verkligt arbete blir aldrig av.

Kärlek till Gud och själarna är det första för var och en, som vill vinna själar. Genom kärlek har Kristus segrat och vunnit miljonerna, och genom kärlek skola ock vi kunna vinna själar för honom. En predikan må vara aldrig så korrekt, bibelenlig och väl framsagd, så är den dock, om kärlek saknas, icke en själavinnande predikan. En sådan predikan kan beundras, och predikanten kan berömmas, men själar vinnas icke, och då är predikan i varje fall förfelad. Det vore väl, om Guds ords förkunnare mera tänkte på detta, ty vi stå i fara att bliva dekorationstalare i predikstolen i ställe för själavinnare. Och vad som här har sagts om predikan har lika mycket sin tillämpning på privata samtal, vid undervisning i skolorna eller ord, som framviskas till den sjuke och döende. Kärlekens glöd skall vara de värmande strålar, som smälta människans motstånd och göra henne emottaglig för Kristus.

Förståndet är kärlekens trogne vapendragare. Om icke detta är med, kan icke ens kärleken uträtta något. Det är förståndet, som säger oss, vad som passar eller icke passar. Genom ett oförståndigt tillvägagående kan den sak, man önskar befrämja, i stället förhindras, och ändå kan det finnas både kärlek och nit. Vi kunna icke tala till alla på samma sätt. Vad den ena känner sig tilltalad av, det skulle fullkomligt stöta bort en annan. Man kan icke behandla sin principal på samma sätt som arbetskamraten, icke den lärde på samma sätt som skolgossen i en klass. Mycket gott och ädelt arbete har blivit verkningslöst, ja till skada genom oförstånd. Må vi därför icke endast bedja Gud om kärlek, utan också om förstånd, om vi vilja vinna själarna.

Självförsakelsen är icke mindre nödvändig, ty utan denna vinnes intet. Fisken hoppar icke upp till fiskaren, som sitter där på stranden. Nej, han håller sig ute i havet. Men för att nå fisken fordras självförsakelse från fiskarens sida. Han får lämna sitt lugna hem och sin soliga strand och ge sig ut till havs,

där stormen och faror av alla slag lura på honom. Nog vore det bättre att sitta hemma, och ingenting förbjuder honom att göra det. Men fisken fångar han då icke. Vilja vi vara själavinnare, så måste vi kunna försaka oss själva. Det fordras självförsakelse att gå till de sjukas boningar, gå kanske till själva smittohärdarna för att säga de sjuka och döende ett tröstens ord; det fordras självförsakelse att i en predikan säga sanningen, då man fördenskull skaffar sig obehag av dem, som känna sig träffade, och det fordras självförsakelse att offra sin gåva på Herrens altare, när man har så många behov för egen del. Men det går, det måste gå, ty här gäller att vinna själar för den Frälsare, som vunnit allt för oss!

O. Olofsson.

K. M:ts bönedagsplakat.

K. M:t har beslutat utfärda det s. k. bönedagsplakatet eller som den officiella rubriken lyder: »K. M:ts plakat om fyra allmänna högtidliga tacksägelse-, faste-, bot- och böndagar, som över hela Sveriges rike skola hållas och begås år 1919.»

Det är av följande lydelse:

Världskriget har avstannat. Ett brodermördande utan motstycke i historien har upphört. Däröver fyllas våra hjärtan med tacksamhet. Särskilt glädja vi oss med de land och folk, som befriats från inkränkning och förödelse. Det ljusnar trots allt ur mörkret.

Men ännu är världen full av hemsökelser och lidande. Miljoner människor försmäkta i hungersnöd. Icke ens vårt eget land, som dock fått åtnjuta den oskattbara lyckan av fred, har kunna hålla nöd och svält utanför sina gränser. Stora folklager tryckas av umbäranden och brist, och i krigets spår vandrar nu som fordomtima farsorten, bortryckande i tusental män och kvinnor även i de kraftigaste åldrarna. Inom samhället sprider sig en moralisk smitta, vilken yttrat sig i en tilltagande förvildning bland de unga och en sinets självviskhet hos vuxna, som mången gång trampar människokärlekens bud under fötterna och löser upp vördnaden för lag och rätt.

Tiden manar oss till en allvarlig självprövning. I nöden skola vi hjälpa varandra. Den, som orättmätigt undanhåller folkförsörjningen vad som behöves för att avvärja medmänniskors hunger och nöd, han är en kärlekslös människa och en lagbrytare. Så även prisockraren. Må envar bekämpa laglösheten och göra sin plikt i kärlek till nästan! Olycka och nöd sammansluta oss i gemensamt deltagande med dem, som drabbats av sorg över kära anförvanters bortgång, och i verksammare inbördes hjälp! »Allt vad I viljen att människorna skola göra eder, det skolen I ock göra dem!»

Krigets våldsamma rubbningar hava, där olidliga förhållanden rått, satt i rörelse omvälvningar, som, länge förberedda och anade, gripa djupare in i vår odling än kriget självt. Under århundraden har skuld hopats. Frukterna skördas av hårdhet och betryck, varunder folkklasser i gångna tider suckat. Men fädernas missgärningar få icke dölja våra egna skulder. Väl är det sant, att mycket förbättrats i vårt land, men ändå måste varje vaket sinne lida av motsatserna i samhället. Guldet hopas mättlöst på ett fåtal, medan det ännu finnes många svenska hem, där man trots träget arbete och pliktuppfyllelse lever i armod och otrygghet. Det sorgliga förhållandet råder nu i vårt land, att svenska familjer icke kunna erhålla en människovärdig bostad. Och arbetet, som i sig självt är en välsignelse och lycka, kommer icke till sin ära, så länge det ordnas under förhållanden, som göra det till en tryckande börda. Här krävas behjärtade ändringar. Samhället skall byggas till rättfärdighetens och kärlekens boning.

Allvarstyngd synes framtiden. Troner ramla, gränser flyttas, riken sönderfalla, nya uppstå, veckor och dagar medföra ändring av det som tycktes vara fast hoptimrat för århundraden. En storm går över världen och i folklivets vredgade böljegång finna sekelgamla statssystem sin grav. Väl falla vapen ur de krigströttas händer, men våldet reser sig ånyo till en folkens inre brödrakamp, där friheten och rätten hota att förtrampas.

Men mitt i tidens stormar varsla vi något, som fyller våra hjärtan med bävan och hopp. En längtan efter broderskap har gripit människornas sinnen djupare än någonsin tillförene. Folkens förbrödring, skapandet av en rättsordning i världen, förverkligandet i det mellanfolkliga umgänget av kristendomens högsta bud om människokärlek och rättfärdighet har blivit den förblödda mänsklighetens stora hopp. Oerhört är det ansvar, som vilar på de förtroendemän, vilka närmast äro satta att göra upp grundrinktningarna för den nya världen. Ingen större seger kan dem beskäras än segern över självviska intressen. Herren hjälpe dem att övervinna frestelser! Må vi alla bedja om rättens seger och framtida fred i världen!

Så ana vi genom stridernas dunkel något av Skaparens plan. Hans rättfärdighets anda uppenbarar sig i kampen för samfundens omvandling till högre rättvisa. I denna kamp har också vårt folk haft att taga sin del, och vi stå inför en samhällelig omdaning från grunden. Att detta kunnat ske utan förödande inbördes strider och skakande omvälvningar, må fylla våra hjärtan med glädje och tacksägelse.

Gå vi till det nydaningens arbete som nu förestår med det osjälviska brödrasinne, som är det skönaste i Jesu förkunnelse, så kunna vi också med förtröstan hälsa kommande tider. Då kunna vi i världshändelsernas mäktiga gång förnimma.

hammarslag i fjärran
från någon i tjänst hos Herran,
som bygger en framtidsborg.

Så mana vi nu eder alla, andliga och värdsliga, unga och gamla, män och kvinnor, som uti Vårt konungarike bygga, etc. etc.

Böndagarna år 1919.

Genom nu utfärdad kungörelse har 1919 års böndagar bestämts skola firas söndagarna den 9 mars, 11 maj, 13 juli och 12 oktober. Texterna bli 1:a söndagen, botdagen, ottesången Klagov. 3: 39—41, högmässan 2 Mos. 20: 3—17 och aftonsången Ps. 130: 1—8. För andra böndagen, reformationsfesten, bli texterna resp. Ef. 1: 17—21, Uppenb. 3: 7—13 och Ps. 42: 2, 3, för tredje böndagen, missionsdagen, resp. Jes. 42: 5, 6, Ps. 96: 1—9 och Jes. 44: 6 samt för fjärde böndagen, tacksägelsedagen, resp. Ps. 66: 20, Ps. 75: 2—8 och Jes. 44: 22—23.

Vid avresan från Luebo.

FRÅN YTTRE MISSIONENS FÄLT.

MISSIONEN I KONGO.

Uppför Kongo och Kasai.

Med stort intresse motsågo vi resan till Luebo, där den stora missionärskonferensen skulle hållas. Vi hade icke varit där uppe förr men hade hört mycket om övre Kongos märkvärdigheter. Och att lära känna något mer av det stora land, i vilket vi levat så många år, och det folk, för vilket vi arbetat under dessa år, samt se något av det Guds verk, som blivit utfört på andra trakter, var helt naturligt av stort intresse för oss missionärer.

I hopp om att det skall intressera våra vänner att höra något från den intressanta resan, vill jag meddela några erfarenheter därifrån. Karavanfärden och järnvägsresan hoppar jag över. I Kinshassa vid Stanley-Pool gingo vi ombord på Amerikanska Presbyterianmissionens ångare Lapsley, som låg färdig för att föra oss till Luebo. Redan från första stund kände vi oss hemma ombord. Under tågresan hade vi sammanträffat med flera missionärer med samma mål som vi, och andra kommo till här, så att vi voro nu en grupp av 18 missionärer. Det kändes uppfriskande för själ och ande att på detta sätt få sammanträffa med Herrens vittnen från skilda trakter av Kongo.

Ångaren Lapsley är en av de största, som gå uppför Kasaifloden, men det oaktat blev den nu full, så att hyttplats ej kunde beredas för alla. Fyra av oss fingo sova på däck, och när allt kom till allt, så hade vi de bästa sovplatserna, ty på däck var det luftigt och friskt på nätterna, då det i hytterna var mera kvavt och mången gång olidligt varmt. På däck var man visserligen utsatt för storm och regn, men när det någon gång inträffade, satte vår kapten upp presenningar, så att vi voro väl skyddade. En ångare vid namn Energetic, tillhörande handelsbolaget »African Association», skulle under några dagar gå samma väg som vi, och bolagets direktör, en troende man, som själv var med ombord, inbjöd 4 av missionärerna att resa med hans båt, de dagar han skulle vara i vårt sällskap. Detta erbjudande emottogs tacksamt. Tidigt den 6 februari började resan uppför Kongofloden, och efter 2 dagar anlände vi till Kasaiflodens mynning. Där är en statens station vid namn Kwamouth. Här skulle vi möta en annan missionsångare Oregon, hemmahörande i Bolenge. Vi måste vänta på den ett dygn. Den hade fastnat på en sandbank och därför blivit försenad. Helt oväntat kom Kongo Balolomissionens båt Livingstone. Vi hade ingenting hört om att den också skulle gå och blevo därför mycket överraskade, då vi sågo den komma. Saken förhöll sig emellertid så, att missionärerna från stationerna vid övre floden voro så många, att de ej hade plats på Oregon, och därför gick Livingstone med ned till Kwamouth. Tanken var, att Lapsley där skulle kunna taga Livingstones passagerare. Men som vi voro så många på Lapsley, måste Livingstone följa med upp till Luebo. När omsider Livingstone och Oregon anlände, blevo vi en flottilj på 4 båtar med 31 missionärer. Vi placerades nu så, att vi skulle få vara tillsammans från olika sällskap för att utbyta tankar och närmare lära känna varandra. Under de första dagarna hade vi rätt mycket huvudbry bara med att lära känna varandras namn och uttala dem rätt. Ofta faller det sig svårt för oss svenskar att uttala engelska namn, och ännu svårare är det för engelsmännen att uttala svenska namn.

Kaptenerna kommo så överens om i vilken ordning båtarna skulle gå. Lapsley, som kände vägen, skulle gå först och utvisa farleden

mellan de talrika sandbankarna, därpå Livingstone och sist Oregon. Kapten Daumery på Lapsley fick därför högsta kommandot över flottan och därmed det största ansvaret.

Den 9 febr. började vi färden uppför Kasaifloden, men som strömmen i Kasai, i synnerhet vid dess utlopp i Kongofloden, är mycket stark, var det svårt för Livingstone, som var den minsta av båtarna, att komma uppför strömmen. Lapsley stannade därför och erbjöd hjälp, och Livingstone förtöjdes vid sidan av Lapsley, och så gingo de båda sida vid sida i flera dagar. Lapsley, som hade stark maskin och annars fått gå sakta för att vänta de övriga, fick nu giva en del av sin kraft åt Livingstone, och detta gjorde att det blev just lagom fart, för att Oregon skulle kunna följa med. Högre upp i floden måste de dock skilja på sig, ty det blev för trångt mellan sandbankarna. En dag törnade Lapsley på en bank, och Livingstone slet då förtöjningarna, som hade de varit ruttna rep, ehuru det var starka stållinor.

Färden gick så dag för dag. Båtarna lade till vid stranden strax intill varandra varje afton, och vi samlades varje kväll till bönemöte på Lapsleys rymliga däck. Någon läste ett Guds ord och talade däröver en stund, många ledde oss i bön och flera sånger sjöngos. Ofta uppmanades vi att sjunga någon svensk sång. Under nätterna var det livlig verksamhet i skogen på stranden intill båtarna, ty ved måste anskaffas för ångpannan till följande dag. När båten skulle lägga till, stod en hop män utefter relingen, beväpnade med yxor, och så snart de kunde kastade de yxan i land och hoppade själva efter, och så bar det av i språngmarsch in i skogen, och snart genljöd den förr så tysta skogen av yxhuggen. Var och en skulle anskaffa ett visst mått ved. Det föreföll oss som en gåta, att de i den mörka natten kunde arbeta. Visserligen hade de några små lyktor, men det måste ändå vara svårt att i detta dunkel hugga och forsla fram veden. För oss var det svårt att sova de första nätterna, men snart blevo vi så vana därvid, att vi trots deras öronbedövande väsen, då de kastade vedbördorna på däcket, sovo gott.

På söndagarna lågo båtarna stilla, och vi hade andaktsstunder, en för de infödda på deras språk och två för oss vita på engelska. Hela uppresan var mycket angenäm. Inga obehagligheter av något slag utom det att några ibland ej voro riktigt krya på grund av förkylningar. Det var ej alls tröttande och enformigt, som det ofta vill bliva på långa resor. Vi hade ju så många att umgås med, så mycket att språka om, och reslektyr fattades ej heller. Några hade arbete med föreläsningar och föredrag samt annat, som skulle ordnas för konferensen. Här och var visade sig några flodhästar, och dessa voro vi alla synnerligen intresserade av att se. Visserligen gingo de vanligen ned under vattnet, då vi kommo nära, men satte upp huvudet då och då liksom för att hälsa på oss, då vi foro förbi. Några fingo vi dock se ordentligt. Några byar syntes här och var på stranden, dock kan sägas att trakterna utefter flodens nedre lopp äro glest befolkade. Mindre platser, där en eller annan vit slagit sig ned, sågo vi här och var. Bland andra påträffade vi en plats, där en svensk vid namn Lundgren slagit sig ned som en riktig nybyggare. Han hade huggit skogen på ett litet område vid flodstranden och där byggt 2 hus, anlagt en liten köksträdgård och idkade handel med folket inuti landet. Han syntes vara vid god vigör och glad att få träffa några av sina landsmän.

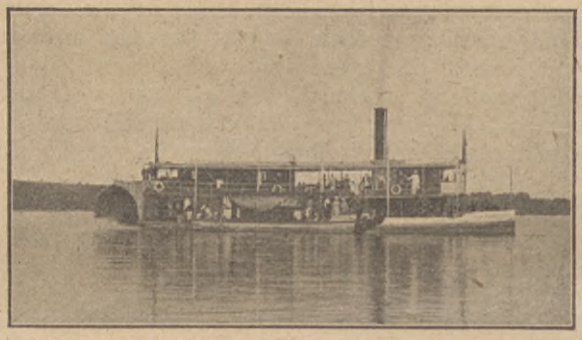

Fast på sandbanken.

Kasaifloden är, sedan man kommer uppför den några dagsresor, underbart skön. Vi tyckte oss ibland såsom förflyttade till någon av våra vackra svenska floder. Stränderna voro i allmänhet skogbeväxta ned till vattnet. Här och var voro öar och holmar, vilka, klädda i en mångskiftande grönska, tycktes simma på vattenytan.

Efter 16 dagars resa anlände vi till Luebo. Då vi kommit förbi sista kröken i floden, framträdde för vårt öga en underbar syn. En skara av flera tusen människor var samlad på stranden för att hälsa oss välkomna. Vi uppstämde från båten en sång, och när vi slutat, bröt där lös en väldig storm av jubelrop från tusende tungor; det brusade oss tillmöte lik dånet från ett väldigt vatten. Det var ett välkommen, som tog i hjärtedjupet, ett välkommen från tusentals troende bröder och systrar i Afrikas inre. Man stod där med häpnad inför detta Guds under. För 22 år sedan fanns ej en kristen här, det svartaste hedniska mörker härskade då, och nu finnas flera tusen kristna. Vi kände oss djupt gripna, och i mängens öga skimrade glädjens tårar.

När båtarna lagt till, kommo några av Luebomissionärerna ombord, och åter hälsas vi hjärtligt välkomna och bjudas stiga i land och fortsätta färden upp till stationen, som ligger 20 minuters väg från floden. Uppkomna till stationen, möta vi åter många okända ansikten. Där voro före oss 42 missionärer. Det blev presentation och hälsningar, och glädjen stod, som man säger, högt i tak. Därpå kommo de, hos vilka vi skulle bo, och förde oss till de rum, som de iordningställt för oss.

Den 4 mars anträddes återfärden. Även nu var en stor skara samlad vid båtarna för att säga oss farväl. Innan vi stego ombord, sjöngo vi tillsammans en avskedssång och under varma känslor tryckte vi varandras händer till avsked. Vi hade lärt älska varandra under den korta sammanvaron.

Kl. 9 på f. m. lade båtarna ut från land. Vi hoppades kunna göra resan ned till Kinshassa på 6 dagar, men det gick om intet, ty vi hade ej gått mer än en timme, då Lapsley fastnade på en sandbank och blev liggande där trots allt vårt arbete den dagen och över natten tills på morgonen, då den gick loss till följd av att vattnet stigit betydligt under natten. Så bar det av utför igen och det gick med god fart utför strömmen, men vår fröjd blev ej lång, ty kl. 3 på e. m. fastnade vi åter. Nu lågo vi på en farligare plats än den vi lågo på natten förut. Floden var här mycket bred, och om det blivit storm, hade vinden lätt kunnat vräka omkull båten. Det såg ock hotande ut, ty vid horisonten höjde sig några mörka moln, och blixtar syntes flamma därborta. Kaptenen sökte pådriva besättningen att göra sitt yttersta för att få båten loss. Men dessa togo saken lugnt, liksom tänkte de, det blir väl någon råd. Vid sängdags bad kaptenen oss att ej kläda av oss samt att ha tändstickor och ljus redo, om något skulle hända. Men Herren, som råder över stormen och styr molnens väg och särskilt vårdar sig om dem, som förtrösta på honom, lät molnen gå över andra trakter, och av stormen hörde vi ingenting. Vid midnatt gick båten loss från sandbanken. Strömmen hade underminerat båten, och därigenom kom den loss denna gång. Några gånger till stötte vi på sandbankar men behövde ej ligga så länge på dem. Det var synnerligen svårt att manövrera båten utför strömmen. De övriga båtarna körde ock på några gånger, men som de voro mindre, togo de sig lättare av och lindrigare fram på de trånga platserna. Av dessa svårigheter hindrades vi, så att färden ned tog 8 dagar eller 9 med söndagen.

Vid Kwamouth sade vi farväl och skildes från missionärerna från övre Kongo, och vid Kinshassa till dem, som gingo över till Brazzaville, och så skingrades vi åt olika håll och voro om några dagar åter på var och en sin plats i ledet i den stora striden för Kongos evangelisering.

För oss var denna konferens till stor välsignelse, och den är nu ett av de skönaste minnen vi äga.

Aug. Jansson.

Brev från Musana.

Byresor. Sammankomster.

Det närmar sig julen och årets slut. Vi vilja därför sända Eder, våra vänner i Sverige, ett hjärtligt tack för all kärlek och alla förböner, varmed Ni kommit ihåg oss och verksamheten här under detta år. Måtte Herren nu välsigna Eder med en glad och fridfull jul och ett gott nytt år, som bär fred, frid och rik välsignelse i sitt sköte! Församlingen, skolbarnen och evangelisterna sända Eder sitt varma tack för uppoffrande kärlek samt en hjärtlig jul- och nyårshälsning.*

Min hustru och jag få nu snart, om så är Herrens vilja, fira vår åttonde jul på Musana, och vi hoppas, att den skall bli lika glad och välsignelserik som de föregående.

Har nyligen kommit hem från en byresa i vårt verksamhetsfälts västra del, varav mycket ligger i Belgiska Kongo. Under denna resa har jag färdats dels till fots och dels i bärstol över 25 svenska mil och besökt ett tjugutal utstationer. Hade flera möten om dagen och inspekterade skolorna.

Då vi lämnade Musana, var det nymåne. Vi hade det härligaste månsken under resan. Varje kväll hade vi stora möten på byarnas samlingsplatser. Det var både högtidligt och idylliskt att i det silverglittrande månskenet, under tindrande stjärnor och mellan susande palmer få frambära budskapet om frälsning och förlossning till dessa mörkhyade stammar, som sedan årtusenden varit bundna i hedendom och svåra laster.

Vid utstationen *Lukunga,* dit vi kommo först, ha vi haft verksamhet sedan 1915. Folket där har alltifrån början varit vänligt och tillgivet, och många ha vänt sig till Herren. Barnen, som besöka byns skola, äro omkring 50. De flesta voro samlade. Här liksom i de andra skolorna, som vi besökte, fick evangelisten hålla ett par kortare lektioner med bar-

* Brevet kom för sent för att kunna införas i tidningen före jul. *Red.*

nen, varefter jag höll en lektion i kristendom. Skolgången är ju i allmänhet oregelbunden, varför resultatet icke blir så stort, men det är dock stor skillnad på de barn, som varit med en tid, och de ursprungliga hednabarnen. De känna alltid något om Gud, skapelsen, syndafallet, Frälsaren samt kunna Joh. 3: 16 och Herrens bön samt budorden med flera bibelställen utantill. De sjunga mycket och kunna flera sånger utantill. Och nog är det kraft i sången, även om de icke sjunga så väl.

Då jag kom fram till utstationerna, voro barnen samlade. De besvarade min hälsning på franska, varav de lärt sig en del ord och fraser, samt sjöngo en ljudelig välkomstsång på kongospråket. Varje morgon hade vi offentligt möte vid sextiden, innan kvinnorna gingo till sina fält och männen till sina palmer.

I *Kimbeti*, dit vi kommo strax efter middag den andra dagen, var det stor fest och en myckenhet av människor, som ännu icke hunnit dricka sig rusiga. Med dem och de samlade barnen hade vi ett stort eftermiddagsmöte under palmerna utanför skolan. Det var en mycket het dag med brännande sol. Det var skönt att få lämna karavanvägen, där den upphettade sanden brände genom skosulorna, och slå sig ned under palmerna. Medan jag andades ut, sjöngo barnen ett par sånger, och evangelisten ledde i bön. Därefter talade jag i de ämnen, som vanligen intressera hedningarna mest, nämligen livet och människans ursprung, synden och dess följder, Guds kärlek och frälsningen i Kristus, döden och de döda, himmelen och helvetet. Då man talar om dessa ting i en hednaby på ett sådant sätt att åhörarna förstå det, tröttna de icke gärna.

Alla våra utstationer i Belgiska Kongo, med undantag av två, äro nya, somliga från i fjol, andra från i år. De äro tio för närvarande och ligga långt från stationen och långt från varandra. Under denna torrtid har det varit ont om mat, och den, som funnits, har varit mycket dyr. Det har därför varit svårt för evangelisterna att hålla ut. Den ena av de två äldre utstationerna är påbörjad av Kingoyi, som arbetat där någon tid. Vid den andra började jag verksamhet, medan jag var på Nganda, men det var tre dagsresor dit och folket var ogästvänligt, varför det var svårt att få någon lärare att stanna. Mindoki, som nu föreståt Nganda, var där ungefär ett år, och sedan har verksamheten varit nedlagd omkring tio år. Det var så pass, att folket mindes, att det varit evangelii förkunnare där för länge sedan, innan ynglingen Malonga kom dit för fyra månader sedan.

De erfarenheter jag gjorde även vid dessa utstationer voro i allmänhet glädjande. I *Mimpala*, som ligger nära Mindouli, har man byggt ett stort samlingshus, kritat det utan och innan och satt upp 22 bänkar av stora stockar. Emedan det blåste starkt och huset var så pass stort, hade vi kvällsmötet inne. Men det var alldeles för trångt. I vanliga fall torde det dock vara tillräckligt. I en by nära statsposten *Doba*, där vi började verksamheten för fyra månader sedan, har den unge evangelisten med skolbarnens hjälp byggt ett trevligt hus. Där mötte mig 45 gossar med en frisk välkomstsång. Men jag kan ej berätta Eder om *Londe Nzadi, Mubidi, Seke Ba, Seke Mbanza, Kimata, Munsanga* med flera platser. Det skulle taga för mycket utrymme och för mycken tid från Eder.

Då vi på hemvägen kommo till *Luyaku*, fingo vi veta, att hövdingen i Lukunga och hans syster dött på samma dag. De voro sjuka, då vi på bortresan 11 dagar tidigare voro där. Hövdingen låg då avmagrad och hopkrumpen i en gammal vilstol framför elden och hade ett gammalt smutsigt skynke över sig. Jag såg, att han icke hade lång tid kvar. Det var därför ingen överraskning, då man sade, att han var död. Han var en gammal hövding, äldre än de flesta, men såsom alla andra kongohövdingar hade han åldrats fort, emedan han levat fort. Han var ganska rik, men det såg man icke, då man kom till byn, ty han var ej bättre klädd än slaven och visade inga höga later. Men då han begrovs, sågo alla, som voro med, att han icke var fattig, ty det var mycket värde i de tygpackor, som följde honom i graven.

Efter den långa torkan har nu våren kommit. Medan jag skriver detta, faller regnet i strömmar. Vår kaffeplantering är snövit av blom. Mangoträden ha börjat sätta frukt. Apelsinträden, varav somliga äro över sex år gamla, blomma nu för första gången och sätta frukt. Vi ha ej haft mycket frukt under de gångna åren, men nu få vi glädjas åt arbetets möda. Kullarna, som varit svarta efter gräseldarna, grönska så skönt. Allt i naturen har fått nytt liv. Skaparen prisas högt natt och dag från de minsta kryp i mullen till de största bestarna i skogen, men människan, skapelsens krona, dansar omkring sina gudar av påsar och träbeläten. Det är härlig vår och jublande liv i växt- och djurvärlden, men vinter och död i människovärlden. Dock har, såsom vi sett, även där nådens skurar börjat falla, och vi vänta på en vår, då de förtorkade hjärteåkrarna skola uppmjukas, hedendomens bojor lossas, rättfärdighet och frid växa.

Musana den 22 oktober 1918.

P. A. Westlind.

FRÅN REDAKTION OCH EXPEDITION.

Styrelsens sammanträde. Svenska Missionsförbundets Styrelse håller sitt första sammanträde på det nya året *onsdagen och torsdagen den 29 och 30 innevarande januari.*

Många och viktiga ärenden föreligga vid detta sammanträde.

Offerveckans insamling. Från offerveckan i oktober hade intill den 31 december 1918 inkommit *kr. 118,094: 45.* Denna summa överstiger med kr. 37,311: 30 samma insamling året förut.

Gud vare tack för hans nåd och hjälp!

Sparbössetömningen å annandag jul synes komma att lämna ett gott resultat att döma av i tidningarna givna meddelanden. Slutresultatet av insamlingen skola vi i sinom tid delgiva våra läsare.

Julgåva till Sv. Missionsförbundet. På själva julaftonen kom en äldre man, som därjämte lider av kroppslig svaghet, upp på expeditionen och överlämnade en summa av 10,000 kronor att fördelas till olika verksamhetsgrenar inom Svenska Missionsförbundets vittomfattande mission.

Kom ihåg sparbössan för missionen! Nyligen hava sparbössorna för Sv. Missionsförbundet blivit tömda för det sista året. Sparbössetömningen annandag jul är vår missions största inkomstkälla. Sparbössorna må därför från årets början ihågkommas. Sådana erhållas gratis från expeditionen för Svenska Missionsförbundets mission.

Kvartalsmöte. Svenska Missionsförbundet håller kvartalsmöte i Ljungby den *11—13 innevarande januari.* Program finnes infört i föregående nummer.

Utresande missionärer. De missionärer, vars utresa till Kongo omnämndes i förra numret, anlände lyckligt till New Castle i England den 23 sistl. dec. och den 27 avreste de från London.

Må missionsvännerna ihågkomma dem i sina böner!

Julfest på Expeditionen. Måndagen den 23 sistl. dec. samlades expeditionspersonalen till en mycket angenäm julfest under missionsförest. J. Nyréns ledning. Festen i sin helhet var ett vittnesbörd om det broderliga och förtroendefulla förhållande, som är rådande på vår expedition.

Söndagsskolan. Vi bedja missionsvännerna observera en i detta n:r införd resetur för Sv. Missionsförbundets söndagsskolsekreterare, kand. *Gustav Wallinder.*

Missionsförbundets spridning. De för tidningens spridning intresserade vänner, som för utdelning önska få sig tillsänt ett större eller mindre antal exemplar av de först utkommande numren, erhålla detta gratis, om de hänvända sig till Sv. Missionsförbundets Expedition.

Genom sådan utdelning skall säkerligen mer än en ny prenumerant vinnas. Alltså till verket!

Missionsförbundets julpublikationer. Som förut meddelats, äro med undantag av »Hem Hem» alla julpublikationer utsålda. Vi kunna därför endast beklaga, att sent inkomna rekvisitioner icke kunnat expedieras. Till ett annat år hoppas vi vara rustade med tillräckligt stora upplagor av vår eftersökta jullitteratur.

Missionsskolan.

Terminsavslutning ägde rum vid missionsskolan på Lidingö den 19 sistl. december. Sedan skolans rektor, Gust. Mosesson, inlett högtidligheten med ett kortare, uppbyggligt och värmande tal, firades Herrens nattvard, med missionsföreståndare J. Nyrén och red. Joh. Hellström som officianter.

Svenska Missionsförbundets ordförande, riksdagsman Sven Bengtsson, frambar slutligen styrelsens tack till skolans lärare för den gångna terminens arbete och med önskan om en god och fridfull jul nedkallade han Guds välsignelse över skolan. Skolans sångkör medverkade förtjänstfullt. Högtidligheten var synnerligen uppbygglig och stämningsfull.

Vårterminen börjar *tisdagen den 28 innevarande januari kl. 4 e. m.*

Sprid Sv. Missionsförbundets tidningar och böcker!

FRÅN INRE MISSIONENS FÄLT.

Hjo kristna brödraförenings samlingshus, som under sommaren och hösten restaurerats och delvis ombyggts samt hädanefter kommer att bära namnet »Missionskyrkan» invigdes söndagen den 15 sistl. december under stor tillslutning av deltagare.

Högtidligheten inleddes med den högstämda psalmen: »Jag lyfter mina händer upp till Guds berg och hus» etc., varefter kyrkans blandade kör utförde Dav. 150:e psalm med pianoackompanjemang. Pastor Axel Mouchard hälsade därpå de närvarande välkomna samt läste Dav. 118:e psalm och ledde i bön. Därefter höll missionsföreståndaren J. Nyrén från Stockholm predikan över dagens högmässotext och i sammanhang därmed förrättade han själva invigningen, assisterad av pastor Mouchard och brödraföreningens ordförande. Den högtidliga akten, som synbarligen gjorde ett gripande intryck på de församlade, vilka stående åhörde densamma, inleddes med läsandet av trosbekännelsen, varefter missionsföreståndaren förklarade kyrkan öppnad till Guds ords förkunnelse i Faderns, Sonens och den Helige Andes namn och ledde i bön. Församlingen sjöng därpå psalmen: »Allena Gud i himmelrik må lov och pris tillhöra» etc. Efter ytterligare sång av såväl manskören som blandade kören avslutades förmiddagens gudstjänst med psalmen: »Höga Majestät, vi alla för dina fötter nederfalla», etc.

På e. m., sedan pastor Mouchard börjat med bön, predikade missionsföreståndare Nyrén över orden »Om vetkornet icke faller i jorden och dör, så förbliver det allena, men om det dör, så bär det mycken frukt». Pastor Mouchard talade över Hab. 3 kap. 2 v. Mellan föredragen förekom såväl unison sång som körsång, och dagens möten avslutades med psalmen »Oss välsigna och bevara», etc. Kollekten för dagen, som avsåg byggnadskassan, inbrakte omkring 500 kr.

På måndagsaftonen kl. 8 hölls ett mera enskilt samkväm för föreningen, dess ungdomsförbund, sångkör samt särskilt inbjudna missionsvänner. Därvid förekom tal och sång samt kaffeservering.

Efter en erinran av pastor Mouchard om de medlemmar, som fordom deltagit i verksamheten, men nu slutat sitt jordeliv, avslutades det rikt givande samkvämet.

Borgstena missionsförening hade sönd. den 1 dec. anordnat avskedsfest för pastor Nils Holmander, som efter att ha tjänat Borgstena missionsförening i över 5 år som predikant och föreståndare nu avflyttat till Vinslöv i Skåne.

Före den egentliga avskedsfesten höll pastor Holmander sin avskedspredikan, då missionshuset var till sista plats fyllt. Vid festen, som var anordnad av församlingen och ungdomsföreningen, höllos korta tal, varjämte kaffe serverades. Det var för de församlade en gripande stund. Pastor H. har gjort sig mycket omtyckt. Och saknaden efter honom är stor.

Hedemora missionsförening hade sönd. den 15 dec. glädjen få hälsa sin nye predikant och föreståndare, pastor Jonas Olsson, välkommen. Missionär Morfeldt öppnade förmiddagens möte med bibelläsning och bön. Distriktsföreståndare Nilsson höll sedan en kraftig predikan över 1 Kor. 4: 1—5, varefter pastor Olsson medelst bön och händers påläggning blev avskild för sitt kall. Han predikade över Matt. 11: 1—11 intressant och väckande. På e. m. hölls välkomstfest, till vilken hade samlats utom församlingen och ungdomsföreningen en del inbjudna, bland vilka voro stadens frikyrkliga pastorer, frälsningsarméns officerare samt kyrkans präster. De senare voro förhindrade närvara, och pastor Nils Eriksson från fribaptisterna hade insjuknat. Grosshandl. Hedenius öppnade festen med ett välkomsttal till de närvarande, särskilt till festens föremål, pastorsfamiljen. Han erinrade om Kornelius välkomsttal till Petrus, då denne kom till Cesarea. Sedan intogs en gemensam middag, efter vilken pastor P. Nilsson som distriktsföreståndare hälsade pastor Olsson välkommen till Dala-distriktet samt uttalade några ord angående förhållandet, sådant det bör vara mellan församling och pastor. Pastor G. H. Kolmodin från baptistförsamlingen framhöll den stora uppgift, som säkerligen förestår frikyrkopredikanterna i en nära förestående tid, och adjutant Allvin påminde om, att Gud fyller alla våra behov i det krävande arbetet. De hälsade den nykomne välkommen till arbetet. Så gjorde ock missionär Morfeldt, i det han sade, att det var en bedjande församling, han kom till, och predikant Öberg, i det han uttryckte sin glädje över, att den nya pastorsfamiljen var kommen. Pastor O. tackade för mottagandet och för välkomsttalen, sade sig icke för sin person hava några fordringar men stora sådana, då han talade i sin mästares namn. Då var han omutlig. Han uttalade förhoppning om ett gott samarbete. Festen omväxlade med sång och musik.

Enångers friförsamling har firat 40-årsjubileum. De predikanter, som under de 40 åren tjänat församlingen längre eller kortare tider, voro närvarande och framburo livets ord under högtiden. De äro följande: Halvar Erikson, Bergsjö, Aug. Bäcklund, Söderala, E. O. Olson, Forssa, E. Högblom, Hälsingtuna, och den nuvarande: C. Nyström.

Av fyrtioårsredogörelsen, som under jubileumsdagarna föredrogs, framgick, att Ev. Brödraföreningen, vilket var församlingens namn till en början, i begynnelsen hade ett medlemsantal av 15. Alla matrikelförda medlemmar under årens lopp uppgå till 161. För närvarande har församlingen 59 medlemmar. Likaså visar 40-årsberättelsen, att icke så små summor influtit. Bokförda inkomster och utgifter balansera å kr. 23,842: 98.

Till högtiden hade samlats mycket folk. Musikföreningen tjänade med sång och musik.

Knivsta missionsförening hade söndagen den 22 dec. glädjen mottaga sin nyanställde predikant och föreståndare, pastor E. A. Nordström från Storvik. På förmiddagen inleddes högtidligheten av föreningens ordförande, R. Skoog, med välkomsthälsning, varefter pastor Nordström höll sin inträdespredikan med ledning av dagens högmässotext. Distriktsförest. Nordkvist från Uppsala talade därefter och nedbad Guds välsignelse över den nye föreståndaren och församlingen.

Efter förmiddagens möte anordnades gemensam middag. På eftermiddagen hade församlingen välkomstfest, varvid förekom tal av Nordkvist, Nordström m. fl., varefter kaffe serverades.

Evangelistkurs har hållits i Borgholm med distriktsförest. J. A. Karlman och pastor A. Jönsson som lärare. Kursen var den första inom Kalmar län. Dels därför och dels på grund av spanska sjukan voro deltagarna blott 8. Ett par av dem ha redan kallats att verka inom länet.

Storartad gåva. Distriktsförest. O. Lidén, Tärnsjö, har som grundplåt till eget hem av Nora missionsförsamling, vars pastor han varit i 14 år, erhållit en gåva av 4,796 kronor.

Tioårsfest i samband med missionsmöte firade Kalmar missionsförsamling i Uppland söndagen den 8 dec. Det var då 10 år, sedan dess missionshus invigdes och 11 år sedan församlingen bildades.

På f. m. hölls offentligt möte, därvid predikningar höllos av pastor E. Sjöberg och red. Theod. Anderson från Stockholm samt pastor Gust. Larsson, Bålsta.

På e. m. hölls den egentliga tioårsfesten, vid vilken ovannämnde talare höllo föredrag och en berättelse över de gångna årens arbete inom missionsförsamlingen upplästes av pastor Larsson.

Sång och musik utfördes och kaffe serverades. Festen var talrikt besökt och i allo god och angenäm.

Det präktiga missionshuset, byggt av sten, är i det närmaste skuldfritt, vilket i sanning hedrar den lilla församlingen.

Tjugufemårshögtid firade Stora Skedvi missionsförening under julhelgen. Det var nämligen 25 år på juldagen, sedan Uppbo missionshus invigdes, vilket skedde den 25 dec. 1893. Kraftiga och värmande föredrag höllos under jubileumsdagarna av distriktsförest. E. Nilsson samt pastorerna J. E. Eriksson och Aug. Andersson. Mötena voro talrikt besökta och stämningen den allra bästa.

Vid jubileet strålade missionshuset för första gången i elektriskt ljus, vilket mycket bidrog att höja feststämningen.

Skulden betald.

Örebro Betlehemsförsamling höll söndagen den 15 dec. kl. 6 e. m. glädje- och tacksägelsefest med anledning av att skulden å dess kyrka nu tillfullo är betald.

Festen, som var anordnad för församlingens och ungdomsföreningens medlemmar samt ett antal särskilt inbjudna, öppnades av pastor L. H. Friberg med bibelläsning och bön samt hälsningstal, varefter serverades kaffe. Efter kaffet redogjorde församlingens ordförande, grosshandl. M. Selin, för insamlingens förlopp. Därav framgick, att skulden ursprungligen uppgick till 10,000 kr. Å nämnda summa avbetalades under 1917 4,000 kr. och resterande belopp 6,000 kr. har under de tvenne sista månaderna samlats och nu inbetalts. En särskild anledning till glädje vore, att församlingens löpande omkostnader ej genom denna extra insamling behövt lida avbräck.

Vidare betonades glädjen av, att sedan skulden utplånats, församlingen nu står i ekonomiskt avseende bättre rustad att möta den närvarande tidens växande missionskrav.

Under festens vidare gång höllos tal av distriktsförest. E. Nillson, pastorerna E. F. Holmstrand, Fr. Jansson, E. Ungerth och K. Öberg. Mellan talen utfördes sång av kyrkans kör samt violinsolo av grosshandl. Ax. Lundholm med ackompanjemang på piano av fr. Gret Hallin. Till festen hade så många deltagare samlats, som kyrkan bekvämt kunde rymma. En mera glädjemättad och mäktig stämning, än som under denna högtidsstund var rådande, får man sällan erfara. Efter ett kort anförande av pastor Friberg avslöts festen med gemensam sång.

L. H. Friberg.

Varje läsare av den nya tidningen Missionsförbundet ombedes att bland vänkretsen skaffa en ny prenumerant.

Prenumerationen verkställes endast på posten. Priset är kr. 3: 50 för år.

Till utlandet kostar den kr. 5: 50.

Predikantkåren.

Pastor *E. A. Nordström,* Storvik, har avflyttat till Knivsta såsom därvarande missionsförenings predikant och föreståndare.

Pastor *G. Gunnar,* Jönköping, har antagit plats som Karlskoga missionsförenings predikant och föreståndare. Platsen tillträdes den 1 mars.

Pastor *Nils Moberg,* Vingåker, har antagit plats som predikant och föreståndare i Norrbyås och Gällersta missionsföreningar.

Pastor *Samuel Pettersson,* Lännäs, har antagit kallelse till Knista missionsförening, Nerike, och tillträder platsen den 18 dennes.

Pastor *Hjalmar Paulström,* Sundsvall, avled den 19 sistl. december efter en kort sjukdom. Han var 33 år gammal.

Minnesrunor.

Pastor J. G. Andrén, Hargshamn.

Som förut meddelats, har denne trogne och Gud hängivne arbetaren efter en lång och väl fylld levnadsdag ingått i sin Herres glädje.

Andrén hörde till dem, som vid de fria andliga rörelsernas genombrott i vårt land under 1800-talets mitt framträdde som förgrundsgestalter. Och vad som då utmärkte tiden av innerlig och barnslig fromhet, av helgad glädje över förlåtelsens nåd och av levande, aldrig svikande intresse för missionens dyrbara sak, hade i Andrén samlat och stadgat sig mera än hos de flesta. Hans talekonst var mera utformad som den varmhjärtade lärarens än som den kraftige väckelsepredikantens. I skriftens helga örtagårdar var han väl bevandrad, och för bibelordets uppbyggliga finesser hade han öppen blick. För teologiska spörsmål var han mycket intresserad.

Andrén var en gedigen, kristlig personlighet. Att känna honom var att känna en broder. Hans väsen utmärktes av en takt och belevenhet, som man ej finner allestädes.

Som predikant och föreståndare har Andrén havt anställning på skilda platser i landet. Sin första tid som ordets förkunnare var han i norra Uppland, och dit kom han också tillbaka för att där tillbringa sin levnads sista år. Denna landsända fick alltså hans första kärlek — och hans sista. Och det sista var av samma värmande glöd som det första. Pastor Andrén var född 1848 i Knutby, Uppland. Efter genomgången kurs å Stiftelsens skola å Johannesberg verkade han som predikant i Olands missionsförening 1874—1878; i Ekeby m. fl. platser 1879—1889; i Hedemora 1890—1898; i Tierp 1898—1903; i Skara 1903—1910, varefter han bosatte sig i Hargshamn. Han avled d. 5 dec. 1918.

Pastor Axel Karlsson, Lidköping.

Denne Herrens tjänare, som så plötsligt och i sin krafts dagar, varom förut meddelats, bortryckts genom döden, fick sin arbetsdag förlagd till en tid, då den fria kristliga verksamhet, för vilken Andrén var en förkämpe, hade stadgat och utformat sig i det församlingsbildande, som med ovanlig hastighet omspann landet. Därmed hade också skaran av Herrens vittnen vuxit ut till ett betydligt antal. I denna skara var Axel Karlsson som en man i ledet och gjorde sig icke på något sätt bemärkt utöver det vanliga måttet av den nutida predikanttypen.

Men Axel Karlsson besatt dock i icke liten grad den utrustning, som tillkommer en predikant. Och det veka, med ett lätt stänk av vemod färgade drag, som kännetecknade hans natur, gav åt hans förkunnelse den värmande hjärtlighet, som är evangeliets väsen och som äger den sköna egenskapen att ersätta, vad som kan brista i tankens klarhet och i manlig kraft.

Axel Karlsson föddes 1873 i Askersunds landsförsamling. Åren 1903—1905 studerade han vid missionsskolan i Stockholm. Hösten sistnämnda år tillträdde han predikantplatsen i Östersund. 1911—1917 verkade han i Jämtlands Ansgariiförening och från sistnämnda år i Kållands missionskrets.

Pastor Hjalmar Paulström, Sundsvall.

Om det hade funnits en »flygande» avdelning i predikantkåren, hade Paulström varit som given för denna. Hastigt bortryckt i blomman av sin ålder hade han dock hunnit flyga rätt vida omkring. Ej länge dröjde han på någon plats. Det låg i hans natur att ständigt vara på rörlig fot. Och det var väl, som det skulle. Ty för den stationerade predikantens och församlingsherdens krävande och tålamodsprövande kall syntes han icke vara utrustad. I sin läggning och verksamhet kan hans namn däremot bevaras som en ganska god typ för resepredikanten och husbesökaren. Och i den kristna missionen har en sådan Herrens tjänare en stor uppgift.

Hjalmar Paulström, som efter studier vid missionsskolan på Lidingö kortare tider verkade på olika platser, var vid sitt frånfälle den 19 sistl. december predikant i Medelpads Ansgariiförening.

Gustaf Eldh, Örbyhus.

Denne man, som utan föregående sjukdom avled den 19 dec., intog en bemärkt plats i den inom Svenska Missionsförbundet lyckligtvis stora kår, som i dess matrikel vid namnen haft en stjärna. Denna stjärna betydde, att personen ifråga var en biträdande predikant. Men att Gustaf Eldh var skräddarmästare, som därjämte också utövade predikoverksamhet, berodde icke därpå, att han saknade begåvning för den ordinarie predikantens kall. Ty han var en rikt utrustad personlighet, som i sin predikan — och han predikade under många år — gav mycket av kristlig kunskap och religionens sanna värme och som därjämte hade god insikt och förfarenhet i predikokonstens teknik. Sitt mångåriga kall som församlingsföreståndare skötte han likaså med klok insikt och stort nit.

Eldh var hans namn och helig eld glödde vid hans predikstol och i hans hela livsgärning.

Frid över dessa kämpars minne!

Fosterlands-Stiftelsens mångårige ordförande avliden.

General Axel Rappe. En av det kristna Sveriges mest framstående män, generalen friherre Axel Rappe avled den 18 sistl. dec., något över 80 år gammal.

General Rappe var en djupt och sant kristlig personlighet, som under många år tagit aktiv del i de religiösa rörelserna bl. a. såsom ordförande i Evangeliska Fosterlandsstiftelsens styrelse och i organisationen Soldaternas Vänner samt vice ordförande i Svenska Bibelsällskapet m. m. Under en lång följd av år deltog han personligen i söndagsskolarbetet och fortsatte därmed även då han blivit Sveriges krigsminister. Han blygdes ej för att bekänna sin Herre och Mästare inför vem det vara månde.

Då fransk-tyska kriget utbröt 1870, vistades Rappe, som då var löjtnant, på en officiell militär kommissionsresa i Frankrike. Han gick då in i franska hären och var sedan med i många drabbningar under kriget samt ådagalade stor tapperhet. Hemkommen åter inträdde han i svenska armén och vann hastig befordran. År 1892 utnämndes han till krigsminister och genomdrev vid riksdagen samma år de 90 dagarnas övningstid för värnpliktiga. Som krigsminister verkade han ivrigt för ett höjande av den sedliga och religiösa andan inom armén och utgav bl. a. den för soldaterna avsedda »Fältandaktsboken». Han hyste en osviklig övertygelse, att vårt folk endast på gudaktighetens väg kunde bli ett lyckligt och sedligt starkt folk.

Resetur

för söndagsskolesekreteraren kand. Gustav Vallinder.

Jan. 12 Karlskoga, 13 Väse, 14 Ölme, 15 Kristinehamn, 16 Lungsund, 17 Filipstad, 18 och 19 Hagfors och Stjärnfors, 20 Norra Råda, 21 Ransäter, 22 Ö. Ullerud, 23 Karlstad, 24 Brunskog, 25 och 26 Arvika, 27 Säffle, 28 Mellerud, 29 Bengtsfors, 31 Trollhättan. Febr. 1, 2 Älsängen, 5 Göteborg, 6 Borås, 7 Bildsberg, 8 och 9 Ulricehamn, 10 Värnamo, 11 Växjö, 12 Sävsjö, 13 Vetlanda, 14 Nässjö, 15 och 16 Jönköping, 17 Huskvarna, 18 Tranås, 19 Mjölby, 20 Skänninge, 21 Vadstena, 22 och 23 Motala, 24 Linköping, 25 Norrköping, 26 Söderköping, 27 Finspång.

Kollekter och bidrag för söndagsskolsaken mottagas. Alla hjärtligt välkomna, ej endast söndagsskollärarna.

Svenska Missionsförbundets Expedition.

Prenumerera på Missionsförbundet!

Samla prenumeranter!

Prenumerantsamlare erhålla 25 öre för varje exemplar, då postkvitto å minst *sex* (*6*) ex. insändes till Svenska Missionsförbundets Expedition, *Stockholm C.*

All prenumeration sker på posten. Tidningen sändes sålunda icke i korsband. Tidningens pris för helår utgör endast kr. 3: 50. Se vidare anmälan!

Prenumerera på Missionsförbundet!